

မြပုလဲခင်

အရိပ်မဲ့အချစ်

အပိုင်း (၁)

A Man's House Is His Castle.

လူတစ်ယောက်၏ အိမ်သည် သူ၏ ရဲတိုက်ဖြစ်သည်။ ။

အခန်း (၁)

အနောက်ဘက်အရိပ်ဆီ၌ မေးတင်နေပြီဖြစ်သော ရှင်နေမင်းကြီးကို ဆွဲထားလို့ ရလျှင် ဆွဲ ထားလိုက်ချင်ပါသည်။ ။ ဆူး ရင်ထဲ စိုးထိတ် အားငယ်မှုများက ထကြွသောင်းကျန်းနေလေပြီ။

ဘယ်သို့ကြည့်တော့ လယ်ကွင်း၊ ညာသို့ကြည့်တော့ အမျိုးအမည်မသိသော တောင်တန်းများ ၊ လမ်းကကြမ်းကြမ်းဖြစ်၍ ခရောင်းယမ်းဆိုသည်မှာ ဤသည် ပေပဲလား ...

သာမောဗွယ်အတိမြင်ကွင်းသစ်များကြောင့်ပေပဲလား ... အားငယ်စိတ်ကြောင့်လား ... အတွေ့အကြုံသစ်များ နှင့်အနာဂတ်အရေးကြောင့်ပေလား မသိနိုင်။ ဆူးရင်၌ ဂနာမငြိမ်။ နေရထိုင်ရ ခက်ခဲနေသည်။ ။

"မုတ္တမလမ်းမကြီးနဲ့ ဒီတောင်စွန်းက ဘယ်လောက်ဝေးသလဲဟင် ..."

"ခုနစ်မိုင်ပဲ ဝေးပါတယ်"

"ဪ ..."

ကားဒရိုင်းဘာကလည်း စကားနည်းသူ ဖြစ်သဖြင့် ဆူးစကားစတို့ ပြတသွားပြန်သည်။ ဆူးပင်ကိုယ်ကလည်း ခပ်အေးအေးသာ နေလိုသည်။ စကားများများ မပြောချင်။ လိုအပ်မှ သာ စကားများများ ပြောလေ့ရှိသည်။

"ရောက်ဖို့ တော်တော်လိုသေးသလားဟင် ..."

ဟု မေးမည်လုပ်ပြီးမှ မမေးဖြစ်တော့။ 'ကားသမားတွေဟာ ဘယ်အချိန်ရောက်မှာ လဲ၊ ဘယ်လောက်လိုသေးသလဲမေးရင် မကြိုက်တတ်ဘူး၊ ခရီးကို ကြန့်ကြာစေတယ်လို့ အယူရှိကြ တယ်'ဟု တစ်ဦးဦး ပြောခဲ့သည်ကို သတိရသောကြောင့် မမေးဖြစ်တော့ပေ။

သို့သော် စိတ်လှုပ်ရှားနေသူအတွက် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို မလိုလားတတ်ရာ။

"ဟိုတောင်ပေါ်က ဘာဘုရားလဲ ..."

"ကေလာသဘုရားလေ"

"ဪ ..."

တောဝန်း၊ တောရိပ်၊ တောင်ထိပ်များ ၌ ဘုရားများ ရှိနေခြင်းကိုလည်း ဆူးတအံ့တဩဖြစ်မိ သည်။ လမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးအတွင်းကားလမ်းကိုပင် မနည်းဖောက်ထားပြီး အကွေ့အကောက် အဝိုက်အဝန်း ဒီလောက် များ လွန်းသော လမ်း၌ အိမ်ခြေရာခြေများကို သိပ်မမြင်တွေ့ရချေ။

"ကေလာသတောင်လို့ ခေါ်တယ်၊ ဒိုးခလွန်းတောင်လို့ လည်း ခေါ်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... သာယာတယ်နော်"

"ဘုရားရဲ့ ဆံတော်အပြင် ခြေတော်ရာအစစ်လည်း ရှိပါတယ်၊ အလည်လာတာဆိုရင် တက်ဖူးဖြစ်အောင် ဖူးလိုက်ပါ၊ တော်တော် သပ္ပာယ်ကြည်ညိုစရာ ကောင်းပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ ကြိုးစားပါ့မယ်"

‘အလည်လာတာဆိုရင် ...’ဒရိုင်ဘာ၏ စကားသည် ရင်တွင်းပဲ့တင် ထပ်သွားသည် ၊ မိမိ အလည်လာတာလား ...

လာရင်းကိစ္စကြောင့် ရင်တွင် အားငယ်သွားသည် ။ ညှို့မှိုင်းဝေ့သီ နေသော တောရိပ် တောင် ရိပ်တို့ ကလည်း အားငယ်စိတ်ကို တမင် ဖန်တီးနေလေရောသလား ...

လှမ်းမြင်ဖူးတွေ့နေရသော ကေလာသစေတီကို လက်အုပ်လေးချီ ကာ ဦးခိုက်လိုက်သည် ။

‘အကြံအစည်ဟူသမျှတို့ သည် ချောမွေ့စွာ အောင်မြင်ရပါလို၏ ဘုရား’ဟု လည်း စိတ်တွင်း ၌ ကျိတ်၍ ဆုတောင်းလိုက်မိသည် ။

ဆက်လက်ရှိနေသော တောင်တန်းသည် ဘာတောင်တန်းပါလိမ့် ...

"အဲဒီတောင်တန်းအားလုံးကို ကေလာသတောင်တန်းပဲ ခေါ်သလား ..."

" မဟုတ်ဘူး ၊ တိုက်ကုလားတောင်တန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ အမြင့်ဆုံးတောင်ကိုသာ ကေလာသ တောင်လို့ ခေါ်တာ၊ ကေလာသဘုရား တည်

ထားတဲ့ တောင်လေ ..."

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့"

ဆူးသိချင်သည် ကို သိလိုက်ရသဖြင့် ဘဝင်ကျသွားသလို ရှိသော်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားမှု လှိုင်း ဂယက်က မငြိမ်သက်ချေ။

အကြံအစည်ရှိသူအတွက် တည်ငြိမ်မှုဆိုသည် မှာ ရှိနိုင်ပါ့မလား ...

"ကလေးမက ဘယ်သူ့အိမ်သွားမှာ လဲ ..."

"ဦးရှိုင်းကို အိမ်ပါ။ သိပါသလား"

ဒရိုင်ဘာအမေးကို အားကိုးတကြီး ပြန်မေးလိုက်မိသည် ။

"သိပါတယ်၊ လမ်းမတန်းတင်ပဲ၊ ဂိတ်ဆုံးပြီး လေးငါးအိမ်ကျော် လောက်ဆိုရင် ရောက်ပါပြီ၊ မေးသွားရင် ရပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦး"

ဆူးအတွက်တော့ ခုချိန်ထိ အစစအရာရာ ချောမွေ့နေသေးသည် ။

ဘွားခနဲမြင်တွေ့လိုက်ရသော အကျဉ်းစခန်းပိုင်
ကျောက်ထုတ်စခန်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသည် နှင့် ဘူတာရုံကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည် ။ အားကစားကွင်း၊ ပန်းခြံနှင့် ဘူတာရုံတို့ သည် မြို့၏ အင်္ဂါရပ် အဖြစ် ဖန်တီးပေးထားလေသည် ။

"စနေ၊ ဒါမှ မဟုတ် တနင်္ဂနွေနေ့ အပတ်တိုင်းလိုလို စတိတ်ရှိုးရှိတယ်"

"ဘယ်မှာ လဲ ..."

"ပန်းခြံမှာ လေ၊ အကျဉ်းစခန်းက ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးစီးပြီး စီစဉ်တာ ..."

"ဪ ... စတီရီယို အဆိုတော်တွေ ဖိတ်ကြားရမှာ ပေါ့"

"တစ်ပတ်ကို တစ်ယောက်ကျပဲ ဖိတ်ကြားနိုင်တယ်"

"ဒါဖြင့် ဒေသခံတွေက ဆိုမှာ ပေါ့"

"ထောင်သားတွေ ဆိုတယ်လေ ..."

"ဟင် ... ထောင်သားတွေ ..."

အရောင်မပေါ်ချင်သော အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် ခြေကွင်းသံကွင်းကြီးများ နှင့် အကျဉ်းသား များကို စတိတ်ရှိုးစင်ပေါ်၌ ဆူးပုံဖော်ကြည့်မိသည် ။ လားလားမှ မသက်ဆိုင်၊ ပုံဖော်ကြည့်၍ မရ။ အမြင်မတော် ဆင်တော်နှင့်ခလောက်ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်နေချေပြီထင် ...

"ကလေးမ မပြန်သေးရင် တစ်ရက်လောက်တော့ ကြည့်နိုင်မှာ ပါ"

အတွေ့အကြုံသစ်တွေက ရန်ကုန်သူဆူးကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်နေလေပြီ။ ရန်ကုန်မြို့၏ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုသာသာမျှရှိသော ဤတောတောင်မြို့လေး၌ ဆူးမည်မျှ ကြာကြာ နေနိုင်ပါ မည်နည်း ...

"ရောက်ပြီ ကလေးမ၊ ရှေ့တည့်တည့် လျှောက်သွားပြီး မေးလိုက်ရင် ရတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကို မနိုင်တနိုင် ဆွဲချ လာပြီး ဆူးဆက်လျှောက်ခဲ့သည် ။ ဝင်လုလု ရှင် နေမင်း၏ ဝတ်လွှာရုံဖြန့်ကြက်မှုကြောင့် အနီရောင် တိမ်တောက်နေသော ဆည်းဆာအလှကို ဆူးမခံစားနိုင်တော့ချေ။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုက ဆူး ရင်ကို လှိုက်ဖိုနေစေသည် ။

အုတ်ပတ်ကားခံထားပြီး ရေနံချေးဝနေသော နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးက

ဆူးအား ရှေးဟောင်း ပြတိုက်သို့ အလည်ရောက်စေသည်။ ။

ခြံကို အမည်လှလှပေးထားခြင်း မရှိပါ။ အိမ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အသွင် ဆောင်နေသည် မှာ ခြံတွင်းရှိ ပန်းမျိုးစုံ၏ အလှပင် ဖြစ်သည်။ နတ်ပြည် နတ်နန်းက ဥယျာဉ်တစ်ခု လှူပြည်သို့ ရောက် ရှိနေလေရောလား ...

ပွင့်ထားသော ဝင်းတံခါးကြောင့် ဆူး ရဲတင်းစွာ ဝင်လိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့သံပန်းတံခါးသည် လည်း ပွင့်လျက်ပင်။

"ဦးရှိုင်းကို"

ဆူးက အိမ်ထဲဝင်၊ အိတ်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး အသံလှမ်းပြုလိုက်သည်။ ။

ဧည့်ခန်း၌ ရှေးကျသော ဆက်တီတစ်စုံနှင့် ဆိုဖာဆက်တီတစ်စုံ၊ မဟော်ဂနီရောင် စန္ဒရားအို ကြီးတစ်လုံး၊ လူတစ်ယောက်စာကျော် မြင့်သော ကြည့်မှန်ပါ ပါသည့် ဗီရိုကြီးတစ်လုံး ...

မှန်ထဲတွင် မြင်လိုက်ရသော ခရီးသည် ဆူး၏ နွမ်းလှလှ အသွင်အပြင်က ကပိုကရို ဖြစ်နေ သည်။ ။

"ဦးရှိုင်းကို ..."

"ဆို ... ဘာကိစ္စလဲ ..."

နောက်ဖေးဘက်မှ ဘွားခနဲပေါ်လာသူ လူတစ်ဦးကြောင့် ဆူး ရုတ်တရက် တုန်ခါသွားသည်။ ။

"အား ... တော်ပါသေးရဲ့၊ ဆူး ... ကိုကိုနဲ့ မှ တွေ့ပါ့မလားလို့ "

ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသော ဆူးမှာ မချုပ်တည်းနိုင်ဘဲ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောလိုက်မိသည်။ ။

သို့တိုင်အောင် ဦးရှိုင်းကို၏ မျက်နှာသည် မျက်မှောင်ချိုလျက် တင်းမာမှု မလျော့ပါးချေ။ စိမ်းကားမှုအသွင်ကို ဆောင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ။

"ဆူးကို သိသလား ..."

"ကျုပ်အသိထဲမှာ ဆူးဆိုတာ မရှိတာတော့ ကျိန်းသေတယ်"

"ဆူးကို အိမ်ထဲဝင်ဖို့ မဖိတ်ခေါ်တော့ဘူးလား ကိုကို"

"အိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည် ဆိုရင်လည်း ထိုင်ပါလေ၊ ကျုပ် ရေချိုးပြီး စနဲ့ အင်္ကျီဝတ်လိုက် ဦးမယ်"

ယောက်ျားတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း အပေါ်အင်္ကျီ ဝတ်မထားခြင်းကို သူစိမ်း မိန်းကလေးကို ရိုသေသမှုပြုကာ မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီး ခြုံထားသော ဦးရှိုင်းကိုက ပြောလိုက်သည်။ ။ ဤအချက်ကို တော့ ဆူး ကျေနပ်သွားသည်။ ။

ဆူး ဖေဖေဆိုလျှင် အမျိုးသမီး ဧည့်သည် များ လာသည့်အခါ အင်္ကျီချွတ်မဆိုထားနှင့် ... စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်နှင့်ပင် ထွက်၍ ဧည့်ခံလေ့မရှိ၊ ရုပ်အင်္ကျီလက်တိုဖြစ်ဖြစ် ကပျာကသီ သွားဝတ် ပြီးမှ ဧည့်ခံလေ့ရှိသည်။ ။ ဆူးတို့ က ‘ဘာဖြစ်လို့ လဲဖေ’ဟု မေးသောအခါ ‘ဧည့်သည် အမျိုးသမီးကို လေးစားသမှုနဲ့ ပေါ့ သမီးရာ၊ အင်္ကျီချွတ်ကြီးနဲ့ ချက်စ်ပြနေတော့ အမျိုးသမီးတွေ မျက်စိမှာ ရက်စရာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေနိုင်တယ်၊ ယဉ်ကျေးတည်ကြည်တဲ့ လူကြီးလူကောင်းတွေရဲ့ အပြုအမူ တစ်ရပ်မှာ ဧည့်သည် အပေါ် အလေးတယူ ဂရုပြုတဲ့ အကျင့်တစ်ခုပေါ့ကွယ်’ ဟု ရှင်းပြခဲ့ဖူးသည်။ ။ သို့ဆိုလျှင် ဦးရှိုင်းကိုသည် မဆိုးပါဘူးဟု ဆူး တွေးလိုက်မိသည်။ ။

"ခဏနေနော် ..."

ဆူးလည်း ဆက်တီတစ်လုံး၌ ခြေပစ်လက်ပစ် ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ။

နံရံတွင် ရှိနေသော မိသားစု ဓာတ်ပုံကြီးက ဆူးအား မေးသယောင်ပြီးပြလျက် ရှိသည်။ ။

စိတ်မောပန်းခြင်းကြောင့် မျက်စိမှိတ်ကာ ခေတ္တအနားယူနေမိသည်။ ။

"အိပ်နေသလား အမျိုးသမီး"

အောင်မြင်ထက်မြက်သော အသံက ဆူးအပါးမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။

မျက်လုံး အသာဖွင့်ကာ ...

"မအိပ်ပါဘူး၊ ခဏအနားယူတာပါ"

ရှုပ်အင်္ကျီအပြာလက်တိုနှင့် ကချင်လုံချည်ကွက်စိပ် အပြာရင့်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့ အသွင်သည် ထင်သလောက်ကြီး ရင့်ဟန် မတူသေးဘဲ သန့်ရှင်း လတ်ဆတ်နေသည်။ ။

"ဆိုပါဦး ... ဘာကိစ္စလဲ ..."

"ဆူးဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတော့ ဦးရှိုင်းကို သိပါတယ်နော်"

ဆူး ရှေ့တည့်တည့် ဆက်တီတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ...

"ဆိုပါတော့ ..."

ဆူး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ကိုကိုစကားကလည်း ... သိရင်သိတယ် ပြတ်ပြတ်သားသားပေါ့"

ဆူး စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ တင်းမာသွားသည်။ ။

သို့သော် ...

"ဆူးဆိုတဲ့ နာမည်က ကျုပ်ညီ ရှိန်းညီရဲ့ နောက်ဆုံး အမျိုးသမီးအ
နေနဲ့ တော့ ကျုပ် သိထား ပါတယ်"

"ဒါဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ဆူး ဒီအိမ်မှာ နေမလို့ လာတာပဲ ကိုကို"

ဆူးသည် ထိုစကားစုကို မနည်းဇွတ်မှိတ် အားယူ ပြောလိုက်ရသည်
။ ဦးရှိုင်းကို၏ အထင် သေးသော မျက်ဝန်းရိပ်ကို ခံပြင်းစွာဖြင့် ဆူး တွေ့
မြင်လိုက်ရသည် ။

"ရှိန်း ဒီမှာ မရှိဘူးဆိုတာကော မင်းသိရဲ့ လား ..."

"သိသားပဲ၊ ရှိန်း သွားတော့တောင် လေဆိပ်ကို ဆူးပဲ လိုက်ပို့ပေး
တာ"

"ရှိန်းနဲ့ မင်း လက်ထပ်ပြီးသွားပြီလို့ လား ..."

ဆူးမျက်နှာ ရှိန်းခနဲဖြစ်သွားသည် ။ ရှက်ရွံ့သလို ခံစားလိုက်ရသည်
။

"မထပ်ရသေးပါဘူး ..."

"ဒါဖြင့် မင်းက ဘာအတွက် လာတာလဲ"

ဆူးအား စူးစမ်းသလိုကြည့်ကာ မေးလိုက်သော ဦးရှိုင်းကို
စကားကြောင့် ဆူးတစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားသည် ။ အသံမတုန်ယင်စေရ
န် သတိထားပြီး ...

"ဆူးကို အိမ်က ယောက်ျားပေးစားဖို့ အတင်းစီစဉ်ကြတယ်"

ဆူးစကားကြောင့် သူ့မျက်ဝန်းရိပ်၌ စိတ်ဝင်စားသော အရိပ်အယော

ငံယုက်သန်းလာသည် ကို ဆူးတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အားတက်သွားသည်။ ။

"အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ယူလိုက်ပေါ့"

"ရှင် ..."

ဆူးက ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခြည်း ထမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ သမီးအလိမ္မာမိန်းကလေးဆိုတာ မိဘလက်နဲ့ ရေးတာကို ခြေနဲ့ မဖျက် သင့်ဘူး၊ ယူလိုက်ပေါ့"

"ဒီမ ၂၁ ဦးရှိုင်းကို ... ရှင်ကြီးမှာ အသည်းနှလုံးမရှိတိုင်း လျှောက်မပြောနဲ့ ၊ ဆူးမှာ ချစ်သူ မရှိရင် တော့၊ ရှင်ကြီး ပြောသလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ..."

ခု ဆူးမှာ ရှိန်းညီဆိုတဲ့ ချစ်သူရှိတယ်၊ အချစ်အပေါ် မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဟာ ချစ်သူအပေါ် ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူး၊ အချစ်အတွက် စွန့်စားရဲတယ်"

"မိုက်ရူးရဲဆန်တာပေါ့"

"ဒါကတော့ ရှင်ထင်ချင်သလို ထင်လေ၊ ဆူးကတော့ ရှိန်း ပြန်မလာမချင်း မိဘတွေ လက်ထဲ ပြန်မရောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ရှိန်းနဲ့ လက်ထပ်နိုင်မချင်း ဆူးအတွက် လုံခြုံတဲ့ နေရာဟာ ရှိန်းရဲ့ အိမ်ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆတဲ့ အတွက် ဆူး ဒီလိုလိုက်လာတာပဲ"

"ဒီအိမ်မှာ ကျုပ် တစ်ယောက်တည်း နေတယ်ဆိုတာကော ရှိန်းက မင်းကို ပြောပြမထား ဘူးလား ..."

"ပြောပြသားပဲ၊ ပြောပြရုံတင်မကဘူး၊ ကိုကို့ဆီက စာလာရင်တောင် ဆူးကို ပေးဖတ်တာပဲ၊ ဆူးကိုယူရင် အမွေတွေ တစ်ခါတည်း ခွဲပေးပြီး"

ညီအဖြစ်ကတော့ သေခန်းဖြတ်စွန့်မယ်ဆိုတာလည်း ဆူး သိနေတာပဲ"

ရှိုင်းကို မျက်နှာ အနည်းငယ် ရဲသွားလေသည်။ ။

"ရှိုန်းက မှာ ထားတယ်၊ အခက်အခဲ ဖြစ်လာရင် အိမ်မှာ သာ သွားနေပါတဲ့ ၊ ရှိုန်း အခန်းသော့ နဲ့ ဗီရိုသော့တောင် ပေးလိုက်သေးတယ်"

"ခက်တယ်၊ ရှိုန်းက အသိဉာဏ်နည်းသလို မင်းကပါ လိုက်နည်းနေသလား .. ငါက လူပျို၊ မင်းက အပျို၊ တစ်အိမ်တည်း နှစ်ယောက်အတူ နေတယ်ဆိုရင် ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြောမလဲ ..."

"ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းမရွေ့ပါဘူး၊ ဆူးတို့ ကိုကိုကို ယုံပါတယ်၊ ရှိုန်းကလည်း ယုံကြည် ပြီးသား၊ ဒါကြောင့် ရှိုန်းက ယုံယုံကြည်ကြည် စီစဉ်ထားတဲ့ ကိစ္စကို ဆူး စွန့်စားရဲတယ်"

ရှိုင်းကိုသည် စိတ်ပျက်သွားသည့်အလား၊ သက်ပြင်းချ လိုက်လေသည်။ ။

ဆူးက နွမ်းလျှော့ ပြုံးကာ ...

"ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် အရေးကြီးနေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခေတ္တ မေ့ ဖျောက် ထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါ ကိုကို၊ ကဲ ... ဆူး နားချင်ပြီ၊ မနက်ကတည်းက ရန်ကုန်က တောက်လျှောက်လာခဲ့ရတာ၊ ဆူး သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ"

"မသန်း ... မသန်း ..."

ရှိုင်းကိုအသံက ဟိန်းထွက်လာသည်။ ။ မီးဖိုချောင်ဘက်မှ ပျာယီးပျာယာ ပြေးထွက်လာသော အမျိုးသမီးကြောင့် ဆူး အားတက်သွားသည်။ ။

"သွား ... ဧည့်သည် အိတ်သယ်သွားပေးပြီး ရှိုန်းအခန်းကို ဝိုင်းရှင်း"

ပေးလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

"မောင်ထွေး ..."

"ဗျာ ... ဆရာ"

အိမ်ရှေ့ဘက်မှ လှစ်ခနဲ ဝင်လာသော အသားညိုညို ခပ်တုတ်တုတ် သူသည် ဘယ်အချိန်က တည်းက အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည် မသိ။

"အပေါ်ထပ် ရေချိုးခန်းကို ရေ ရှိမရှိ သွားကြည့်လိုက်၊ မရှိရင် တစ်ခါချိုးစာဖြည့်ပေးထား လိုက် ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ"

မောင်ထွေးက မသန်း လက်ထဲမှ အိတ်ကို လှမ်းယူပြီး ဦးအောင် တက်သွားသည် ။ နောက်မှ မသန်းလိုက်သွားသည် ။

ဆူး လိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ...

"ဒီမှာ အမျိုးသမီး ..."

ဆူး တုံ့ခနဲရပ်လိုက်သည် ။

"လောလောဆယ် ဒီတစ်ညတော့ မင်းကို နားခွင့်ပေးထားမယ်၊ ရှေ့ လျှောက် ဘာလုပ်သင့် တယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ် ဒီည စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မယ်"

"စဉ်းစားစရာ မလိုဘူး ထင်ပါတယ်၊ ရှိန်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဆူး ဟာလဲ ကိုကိုညီမပဲပေါ့"

ဆူးက ပြောပြောဆိုဆို ကျောခိုင်းလိုက်သည် ။ ဆူး ပေါ်လစ်ရောင် ထကာ ဖိတ်ဖိတ်တောက် နေသော လှေကားက ချော်လဲမှာ ပင် စိုးရသ

ည် ။ အပေါ်ထပ်သည် အောက်ထပ်ထက်ပင် ပို၍ ခမ်းနား နေသည် ။

ယောက်ျားပျိုများ သာ နေသော အိမ်ဖြစ်သော်လည်း သေသပ်ခမ်း
နားမှုကို ဆူး အံ့အားသင့် ရသည် ။ ရှိန်း ပြောခဲ့ဖူးသောစကားကို သတိရ
လိုက်သည် ။

"ကိုကိုအတွက်က သူ့အိမ်ဟာ သူ့ဘဝ၊ သူ့ကမ္ဘာပဲ ထင်တယ်၊ ဦးအိမ်
ခင်လို့ တောင် အမည် ပေးသင့်တာ" ဟူ၍ ...

ဟုတ်မည် ထင်ပါသည် ။ ‘လူတစ်ယောက်၏ အိမ်သည် သူ၏ ရဲတို
က်ဖြစ်သည် ။’ ရဲတိုက် ကြီး၏ အရှင်သခင်ကား သူ့ကို မည်သို့ ဆုံးဖြတ်
လေဦးမည် မသိ။

အိမ်ရှေ့ခန်းအလယ်တွင် မားမားရပ်ကာ ကျန်ခဲ့သော အိမ်ကြီးရှင်
ကို ဆူး မသိမသာ ခိုးကြည့် ပြီး ပြုံးလိုက်မိလေသည် ။

To a Brave Heart Nothing is Impossible.

ရဲရင့်သောသူအတွက် မဖြစ်နိုင်ဟူသောအရာမရှိ။

အခန်း (၂)

"ဆူး မနက်စာ ထမင်းလွတ်သွားတယ်၊ ကော်ဖီနဲ့ မုန့်နဲ့ ပဲ ပဲခူးနားက ပြင်စီဆိုင်မှာ ရိတ်ခွဲရ တာ"

ဆူးက ဗန်းစကားညှပ်ကာ ပြောလိုက်မိပြီးမှ ရှိုင်းကို မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

ခံစားမှုကင်းကွာပုံရသော သူ၏ မျက်နှာသည် အပြောင်းအလဲမရှိချေ။

ဆူးက ကြက်သားပန်းကန်မှ တစ်တုံးခပ်ကာ ရှိုင်းကို ပန်းကန်ထဲ ဦးချလိုက်သည်။

"ကျုပ် အသည်းမကြိုက်ဘူး"

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆူး ခပ်ထည့်လိုက်သည် မှာ ကြက်အသည်းနှစ်မြွှာဖြစ်နေသည်။ ဆူးက မဆိုင်းမတွပင် ရှိုင်းကို ပန်းကန်ထဲမှ ကြက်အသည်းတုံးကို ပြန်ယူပြီး သူ့ပန်းကန်ထဲ ထည့်လိုက် သည်။

"ဆောရီးကိုကို ... ဆူးကရမ်းသန်းခပ်လိုက်တာပါလာတာ၊ ဆူးက တော့ အသည်းကြိုက် တယ်"

နောက်ထပ် ခပ်ဟန်ပြင်သောအခါ ...

"နေ ... နေ ... ကျုပ်မှာ လက်ရှိတယ်၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် အေးအေး ဆေးဆေး စားပါ"

ဆူးက မနာခံပါ။ အပြုံးမပျက် ကြက်သားတစ်တုံး ခပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ။

"မြန်မာ့ဓလေ့အရ ကြီးသူကိုဦးချတာပဲ၊ လက်ခံကောင်းပါတယ် ကိုကို"

ရှိုင်းကို အထွန့်မတက်ဝံ့၊ ဆူးနောက်ထပ်ဦးချလာသော အစိမ်းကြော်၊ ပုစွန်သုပ်၊ ၁၂-မျိုး ဟင်းချို ဟူသမျှတို့ကို ပန်းကန်ပေါ်တွင် ထမင်းမြုပ်အောင် ဦးချခြင်း ခံလိုက်ရသည် ကိုလည်း သူ ဘာမှ မပြောသာတော့ချေ။ ။ အောင့်သီးအောင့်သက်နှင့် ခံလိုက်ရသည်။ ။

ထမင်းစားနှင့်ပါ ပြောလည်း မရ။

‘အစ်ကိုနှင့်ညီမ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တစ်ကွဲစီစားလို့ မကောင်းပါ ဘူး၊ ကိုကိုစားမှ ဆူးစားမယ်’ဟု ဆိုကာ စောင့်နေသဖြင့် သူ မနေသာဘဲ ဝင်စားလိုက်ရသည်။ ။

"ဟင်းတွေက စုံနေတာပဲ၊ မသန်းက ဟင်းချက်ကောင်းသားပဲ၊ ဆူးခံတွင်းနဲ့ တွေ့တယ်"

ဆူးက ဟင်းများကို တို့ ကနန်းဆိတ်ကနန်း မြည်းကြည့်ပြီး ဝေဖန်ချက် အလျင်ပေးလိုက် သည်။ ။

"ဒါကြောင့် ရှိန်းက ပြောတာ"

ရှိုင်းကို ထမင်းစားရင်း နားစွင့်လိုက်သည်။ ။ အကြောက်အလန့်ကင်း

ပုံရသော ဆူးကို သူစိတ် တိုနေမိသည်။ ။

"ဘာပြောလို့ လဲ မမလေး"

မသန်းက ဘေစင်မှာ ပန်းကန်ဆေးနေရာမှ မနေသာဘဲ လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ။ မသန်းကို ရှိုင်းကို စိတ်တိုသွားပြန်သည်။ ။

မိန်းမများ သည် အင်မတန် စကားများ တတ်ကြသည်။ ။ စကားမရှိ စကားရှာပြီး အမျှင်မပြတ် အောင် ပြောနေနိုင်စွမ်းရှိကြသည်။ ။

"ကိုကိုက ထမင်းစားရင် ဖြစ်သလို မစားတတ်ဘူးတဲ့ ၊ ဟင်းအမည် စုံစုံနဲ့ အကျအန ဧည့်သည် စောင်သည် ကို ခင်းကျင်းကျွေးသလို ပြင်ဆင်ကျွေးမှ စားတယ်တဲ့ လေ၊ ဆူးက အစက မယုံပါဘူး၊ ခုမှ ယုံသွားတယ်"

ဇွန်းခက်ရင်းကိုချပြီး ထွက်သွားချင်စိတ်ပင် ပေါက်သွားသည်။ ။ ရှိုင်းကိုနား၌ တစ်မျိုးဖြစ်နေ သည်။ ။

တိတ်ဆိတ်စွာ ထမင်းစားခဲ့သော သူသည် ယခုလိုအနေအထားမျိုး၌ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ ။ နားငြီးခြင်းပေလား ...။

"ဆူးတို့ နဲ့ ရှိန်းတို့ ကတော့ ညီတယ်၊ ကိုယ်တိုင်ကပဲ မချက်တတ်လို့ လား မသိဘူး၊ ထမင်း ဟင်း ကြေးမများ ဘူး၊ ဗိုက်ဝရုံ၊ အာဟာရဖြစ်ရုံ စားလိုက်တာပဲ၊ တာဝန်ဝတ္တရားအရ လုပ်ဆောင်နေ သလိုမျိုး ဖြစ် ဖြစ် နေတယ်"

ရှိုင်းကို ယုံကြည်မိသည်။ ။ လလက်ဆယ်ချောင်းစလုံး လက်သည်းရှည်ထားကာ လက်သည်း နီဆိုးထားသော ဆူးသည် မီးဖိုချောင် ဝင်လိမ့်မည် မဟုတ်မှန်း အကဲခတ်မိပါသည်။ ။

ဆူးသည် မိမိစကားနောက်ဝယ် တုံ့ပြန်မှုမပါလာသော ရှိုင်းကိုကို မ

သိမသာ ငဲ့စောင်းကြည့် လိုက်သည် ။ ထမင်းကို သေသေသပ်သပ် ဖြည်း
ဖြည်းချင်း စားနေသော ရှိုင်းကို၏ လက်ချောင်းများ မှာ သန့်စင်သည် ။

ဤသူသည် ဘွဲ့တစ်ခုယူထားပြီးဖြစ်သော်လည်း စိုက်ပျိုးရေးအလုပ်
နှင့် ဇောက်ချလုပ်ကိုင် နေသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်မတူ၊ အရာရှိကြီး
တစ်ယောက်နှင့်ပင် တူနေသယောင်ယောင်။

ခြံသမားရယ်ဟူ၍ ပစ်စလက်ခတ် နေခြင်း မရှိပါချေ။
စည်းကမ်းကြီးပုံလည်း ရှိသည် ။

ခက်နေပြီ၊ ရှိန်းညီ မလာခင်ကာလအထိ ဆူးနေထိုင်ရမည့်ကာလအ
တွက် စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေ လေပြီ။

"ဟင်းချိုထပ်ဖြည့်ပေးဦးလေ မသန်း"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ မသန်းမေ့သွားလို့ "

မသန်းက ပျာယီးပျာယာဖြင့် ရောက် လာပြီး စားပွဲဝိုင်းအလယ်မှ ဟ
င်းချိုပန်းကန်ကို မ,ဟန် ပြင်သောအခါ ...

"မသန်း ... ငါ ဘာပြောထားသလဲ ..."

မသန်း ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး လက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်သည် ။

ဇက်ကလေးပုကာ ...

"မေ့လို့ ဆရာ ... မသန်း မေ့သွားလို့ "

ဆူးမှာ မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် အကဲခတ်နေသည် ။

မသန်းသည် ဟင်းချိုပန်းကန်ကို မယူဘဲ ပြန်ထွက်သွားသည် ။
ဘာကြောင့်ပါလိမ့် ... ဆူး နားမလည်သဖြင့် ...

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကိုကို ..."

ရှိုင်းကိုက မျက်လွှာ အသာပင့်ကာ ဆူးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

"သောက်လက်စ ဟင်းပန်းကန်ကို မ,ယူပြီး ထပ်ဖြည့်မယ်ဆိုရင် ဒီမှာ စားသောက်နေတဲ့ လူတွေ အရှိန်ပျက်သွားနိုင်တယ်၊ အထူးသဖြင့် ဧည့်သည် စောင်သည် တွေကို ဖိတ်ကျွေးတဲ့ အခါမျိုးမှာ အားနာစရာ ကောင်းတယ် ...

တခြား ဟင်းရည်သောက်ပန်းကန်တစ်ခုနဲ့ ခပ် လာပြီး ဖြည့်ပေးတာ အမှန်ကန်ဆုံးပဲ၊ အကျင့် ဖြစ်သွားအောင် ဧည့်သည် ကို ကျွေးကျွေး မကျွေးကျွေး ဧည့်သည် ကျွေးသလိုပဲ ပြုကျင့်ရမယ်လို့ မှာ ထားပြီးသား"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ကိုကို၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ အလေ့အကျင့်ပါပဲ"

မသန်းက ဟင်းသောက်ပန်းကန်လုံးကို ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ပေါ်တင်ကာ ကိုင် လာပြီးမှ စားပွဲပေါ်မှ ဟင်းရည်ပန်းကန်ထဲ အသာ ငှဲ့လောင်း ထည့်လိုက်သည်။

"ဒါထက် မင်းက ဘွဲ့ရအလုပ်လက်မဲ့ဆို ..."

"ရှိန်းပြောတယ်လား ..."

"ဒါပေါ့၊ ရှိန်းမပြောလို့ ဘယ်သူပြောမလဲ"

ဆူးက ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ပါးချိုင့်ကလေးများ ခွက်ဝင်သွားသည် ကို လှစ်ခနဲ တွေ့လိုက် ရသည်။

‘တော်တော်လှသည့် မိန်းကလေး ... ဒါကြောင့် ရှိန်းညီ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်မိသည် ထင်ပါ ရဲ့ ’ဟု ညီဖြစ်သူကို အပြစ်မမြင်ချင်တော့။ ယောက်ျားတော်တော်များများ သည် မိန်းမလှများကို လိုချင်တတ်ကြသည် ပဲ။

သူ၏ ဘုတောလိုက်သော စကားကို ဆူးက အပြုံးမပျက်ဘဲ ...

"ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ဘွဲ့ရပြီး မိဘလုပ်စာ ထိုင်စား၊ ထိုင်ဖြုန်းနေတာ လေ၊ ယောက်ျားယူပြီး ရင်တော့ ..."

ဆူး စကားဆက်ရမည်ကို မရဲတော့။ မျက်နှာပြင်ကို မီးဟပ်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ ဤလို စကားမျိုး ဆူး မပြောလိုပါ။

"အဟင်း ... ဟင်း ... ကျလည်း ကျလောက်တဲ့ အမျိုးသမီးပါလား ... မင်းတို့ မိန်းကလေး တွေဟာ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာကို ယောက်ျားတစ်ဦးကို နွားတစ်ကောင်လို ခိုင်းစားဖို့ ဝယ်ယူလိုက်သလိုမျိုးသဘောထားတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား ..."

ရှိုင်းကိုက ခနိုးခနဲ့ ရယ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ။ သူ့မျက်နှာ အတန်ငယ် ရဲသွားသည်။ ။ စိတ်တို သွားလေပြီလားဟု ဆူး တွေးကာ လန့်သွားသည်။ ။

သို့သော် ... ဟန်မပျက်စေဘဲ ...

"ဆူးမှာ အဲဒီလို မိုက်ရိုင်းတဲ့ အတွေးမျိုး လုံးဝ မရှိဘူး"

"ဒါပေမဲ့ မင်းဆိုလိုက်တဲ့ စကားက အဲဒီအဓိပ္ပာယ်မျိုး ဆောင်တယ်ဆိုတာ မင်း သဘော ပေါက်ရဲ့ လား အမျိုးသမီး၊ ကိုင်း ... ထမင်းစားသောက်နေတဲ့ အခါမျိုးမှာ စိတ်ထိခိုက် ရှုပ်ထွေးစေ မယ့် စကားမျိုးမပြောရဘူး၊ မပြောသင့်ဘူး၊ ထမင်းစားပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြတာ ပေါ့ ဟုတ်လား ..."

ဦးရှိုင်းကိုကို ပေါ့သေးသေး သဘောထား၍ မရမှန်း ဆူး ရိပ်မိလိုက်သည်။ ။ ရှိန်းညီပြောသည့် ဦးရှိုင်းကိုနှင့်ယခု ဦးရှိုင်းကိုသည် တခြားစီ တစ်ဦး တစ်ယောက်စီ ဖြစ်နေပါလား ...

ရှိန်းညီပြောသော သူ့ကို 'ရှိန်းကို'သည် သဘောကောင်းဖော်ရွေ
သော၊ ညီငယ်အပေါ် အမိ ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အဖကဲ့သို့ လည်းကော
င်း၊ အစ်ကိုကြီးကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အစ်မကြီးကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ သူ
ငယ်ချင်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကြင်နာစွာ ဂရုတစိုက် မေတ္တာထားလွန်း
သူ ရှိန်းကို ဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် ... လောဘကြီးသည် ...

ယခု ရှိန်းကိုသည် ခက်ထန်သော၊ ယောက်ျားမာနကြီးသော၊ စည်း
ကမ်းကြီးလွန်းသော ရှိန်းကို ဖြစ်နေသည်။ ။

အထင်နှင့်အမြင် ကွာခြားလွန်းလှချေသည် တကား။ မိဘအိမ်သို့ ပြ
န်ပြေးကာ ခိုဝင်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ ။

ထမင်းကို ညက်ညက်ကြေအောင် ဝါးရင်းမှ ပျော့ညံ့လာသော စိတ်
ကို အမျိုးမျိုး ဆုံးမကာ မာန်တင်းလိုက်သည်။ ။

ဆူးလောက၌ ကြောက်လန့်စွာ အရှုံးပေးခြင်းဟူသည် မရှိခဲ့ပါချေ။
လောကကြီး၌ လူတို့ မစွမ်းဆောင်နိုင်သော အရာမရှိနိုင်ပါဟု ဆူး ခံယူ
ထားခဲ့သည် ပဲ။

ဆူး မာန်တင်းကာ ပြုံးလိုက်သည်။ ။

"ဆွေးနွေးစရာရှိရင် နောက်နေ့မှ ဆွေးနွေးတော့ ကိုကို၊ ဆူး ဒီနေ့
သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ ရေချိုး ပြီးကတည်းက တန်းအိပ်မလို့ စိတ်ကူးတာ၊ ဗို
က်ထဲက ပိုးမျိုးရှစ်ဆယ် ဆန္ဒပြနေလို့ မနေသာလို့ ထမင်းထစားရတာ၊
စားပြီးတာနဲ့ တန်းအိပ်တော့မယ် ... နော် ... ကိုကို ..."

ရှိန်းကိုက ဆူးကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဆူး၏
နွမ်းလျအပြုံးက သူ့အား တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေ သယောင်ယောင် ခံစား

လိုက်ရသည် ။ သူမ တကယ်ပင် ခရီးပန်းလာရှာသည် ပဲ။ မိန်းမသားသည် ယောက်ျားသားများ လောက် မကြံ့ခိုင်သည် မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ချေရာ ...

"အင်းလေ ... မင်း ပင်ပန်းလာရင်တော့ နားလိုက်တော့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အိမ်မှာ နေရင် တော့ ကျုပ်စည်းကမ်းကို လိုက်နာရမှာ ပဲ"

ရှိုင်းကို၏ စကားကြောင့် ဆူးက မျက်လုံးဝိုင်းဖြင့် ကြည့်ကာ ...

"ကိုကိုနဲ့ ရှိန်း နှစ်ဦးပိုင်အိမ် မဟုတ်ဘူး လား ကိုကို"

"ဘာ ..."

ရှိုင်းကိုသည် ဇွန်းခက်ရင်းကို ပစ်ချပြီး ဆူကို ခပ်တင်းတင်း ကြည့်လိုက်၏။ လက်ပင် မထပ် ရသေး၊ သွေးကွဲစကားတို့ ဆိုလေပြီ။

"ရှိန်းက ပြောလို့ ပါ၊ ဒီအိမ်က ဘိုးဘွားပိုင်အိမ်ကြီးတဲ့ ၊ နောက်ဆုံး ကိုကိုနဲ့ ရှိန်းတို့ နှစ်ဦးပဲ အမွေဆက်ခံဖို့ ကျန်တော့တာတဲ့ ၊ ပြောဖူးလို့ ပါ "

ရှိုင်းကို ဒေါသစိတ်ကို မျှသိပ်လိုက်သည် ။ အားနွဲ့သော မိန်းမသားနှင့် ဖက်ပြိုင်စကား ဆိုရမည်ကို သူ ရှက်ပါသည် ။ ဆူးဆိုသော အမျိုးသမီးသည် ရှိန်းညီကို ကောင်းကောင်း ကျူးသွင်း ထားနိုင်ပြီး ဖြစ်သည် ဟု သူ နားလည်လိုက်သည် ။

ဆူးကို ရွံရှာမုန်းတီးစွာ သူကြည့်လိုက်သည် ။ လှသလောက် အကောက်ဉာဏ်ရှိသော အမျိုး သမီး ထင်ပါသည် ။

"ဆူး စကားမှားသွားရင် တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကို၊ အမှန်တော့ ကိုကိုက အစ်ကိုကြီး အဖ အရာ အိမ်ထောင်ဦးစီးပဲ၊ ကိုကို့စည်းကမ်းကို ဆူး လိုက်နာရမှာ ပါ"

ဆူး၏ ရွှေပြည်အေးစကားသည် ရှိုင်းကို၏ လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ကို တည်ငြိမ်စေသည်။ ။

ဆူး တိတ်တခိုး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။ လျော့ပါးသွားသော ရှိုင်းကို၏ မျက်နှာရိပ်ကို အကဲ ခတ်မိလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ ရှိန်းညီ မျက်နှာဖြင့် ရောက်လာသော ဆူးသည် ရဲရင့်စွာ မာန်တင်းမထားနိုင်လျှင် ခက်ပေလိမ့်မည်။ ဖတ်ဖူးသော ဆိုရီးလေးကို အသိတရားတွင် ပြန်လည် တူးဖော်ကာ ခံယူထားလိုက်ရသည်။ ။

‘ရဲရင့်သောသူအတွက် မဖြစ်နိုင်ဟူသော အရာမရှိ’ ဟူ၍။ ။

ဆူး ရဲရင့်သော အမျိုးသမီးအဖြစ် ရှိုင်းကိုကို ရင်ဆိုင်နေရမည်ဖြစ်သည်။ ။
